

Національна академія наук України
Інститут мікробіології і вірусології ім. Д.К. Заболотного
(ІМВ НАНУ)

03143, м. Київ, вул. Академіка Заболотного, 154
тел.: +38-044-526-11-79 факс.: +38-044-526-23-79

ПОЛОЖЕННЯ
ПРО ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ
НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ІНСТИТУТУ
МІКРОБІОЛОГІЇ І ВІРУСОЛОГІЇ ім. Д.К.ЗАБОЛОТНОГО НАН УКРАЇНИ
(доброблене і оновлене)

Схвалено Вченою радою
Інституту мікробіології і
вірусології ім. Д.К. Заболотного
НАН України,
протокол № 5 від 9 квітня 2024 р.

Київ-2024

1. Загальна частина

1.1. Професійний розвиток науково-педагогічних працівників передбачає безперервний процес набуття нових та вдосконалення раніше набутих професійних та загальних компетентностей, передбачає постійну самоосвіту та інші види і форми професійного зростання. Науково-педагогічні працівники зобов'язані постійно підвищувати свою кваліфікацію. Як правило, траєкторію професійного розвитку та змістовну його частину визначає науково-педагогічний працівник. Професійний розвиток дає змогу підтримувати належний або покращувати рівень професійної кваліфікації і триває впродовж усього періоду його професійної діяльності. Професійний розвиток науково-педагогічних працівників Інституту має враховувати конкретні посадові обов'язки працівника та/або перспективи їх розширення, його професійні інтереси, набутий досвід, рівень виконання професійних (посадових обов'язків). Основними складовими професійного розвитку науково-педагогічних працівників є підвищення кваліфікації і стажування.

1.2. Положення про підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту мікробіології і вірусології ім. Д.К. Заболотного НАН України (далі – Інститут) розроблено відповідно до статті 59 Закону України «Про освіту», статті 60 Закону України «Про вищу освіту», Закону України «Про професійний розвиток працівників», «Порядку підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників», затвердженого Постановою Кабінету міністрів України «Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників» № 800 від 21.08.2019; Методичних рекомендацій для професійного розвитку науково-педагогічних працівників, затверджених наказом МОН України № 1341 від 30.10.2020 р.; професійного стандарту на групу професій «Викладачі закладів вищої освіти», затвердженого Наказом Міністерства розвитку економіки, торгівлі і сільського господарства України № 610 від 23.03.2021 р.

1.3. Положення визначає процедуру, види, форми, обсяги (тривалість), періодичність, умови підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту.

1.4. Підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників є обов'язковою складовою системи забезпечення якості освіти в Інституті. Результати підвищення кваліфікації враховуються під час проведення атестації працівників Інституту, а також під час обрання на посаду за конкурсом чи укладення трудового договору з працівником.

2. Мета, завдання і напрями підвищення кваліфікації.

2.1. Підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту є обов'язковою складовою системи забезпечення якості освіти. Метою підвищення кваліфікації працівників є їхній професійний розвиток відповідно до державної політики у галузі освіти та забезпечення якості освіти.

2.2. Основним завданням підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту є формування і вдосконалення професійних компетентностей, визначених у стандарті на групу професій «Викладачі

закладів вищої освіти», виконання індивідуального плану професійного розвитку викладача, який формується ним самостійно у довільній формі та/або за підтримки і консультування колег, керівника підрозділу, посадових осіб, відповідальних за професійний розвиток працівників.

3. Види, обсяги підвищення кваліфікації.

3.1. Науково-педагогічні працівники Інституту підвищують кваліфікацію кожні п'ять років. Обсяг (тривалість) підвищення кваліфікації встановлюється в кредитах Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (ЄКТС, один кредит ЄКТС становить 30 годин) за накопичувальною системою і протягом п'яти років не може бути меншим ніж шість кредитів ЄКТС (180 годин.). Накопичувальна система дозволяє враховувати обсяги підвищення кваліфікації чи інших визначених як підвищення кваліфікації видів професійного удосконалення, які здійснено працівником будь-коли впродовж міжтестастійного періоду.

3.2. Науково-педагогічні працівники можуть підвищувати кваліфікацію за різними формами: інституційною (очною, вечірньою, заочною, дистанційною, мережевою), дуальною, на робочому місці, на виробництві тощо. Форми підвищення кваліфікації можуть поєднуватись.

3.3. Основними видами підвищення кваліфікації є:

- навчання за програмою підвищення кваліфікації, у тому числі участь у семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо;
- стажування.

3.4. Участь у програмах академічної мобільності, наукове стажування, самоосвіта, здобуття наукового ступеня, вищої освіти визнаються одним із видів підвищення кваліфікації.

4. Умови і порядок зарахування результатів підвищення кваліфікації.

4.1. Навчання за програмами підвищення кваліфікації, а також шляхом участі у семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо. Програми підвищення кваліфікації розробляються і затверджуються суб'єктами підвищення кваліфікації. Суб'єкт підвищення кваліфікації – це заклад освіти (його структурний підрозділ), наукова установа, інша юридична або фізична особа, у тому числі ФОП, що провадять діяльність у сфері підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників. Науково-педагогічні працівники мають право вільно обирати суб'єкт підвищення кваліфікації. Обсяг (тривалість) програми підвищення кваліфікації визначається відповідно до її фактичної тривалості у годинах без урахування самостійної (позааудиторної) роботи або в кредитах ЄКТС з урахуванням самостійної роботи.

4.2. Підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників шляхом їх участі у семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо, яке здійснюється поза межами річного плану підвищення кваліфікації Інституту потребує визнання вченою Інституту і визначається відповідно до

його фактичної тривалості в годинах (без урахування самостійної (позааудиторної) роботи) або в кредитах ЄКТС (з урахуванням самостійної (позааудиторної) роботи), але не більше 30 годин або 1 кредиту ЄКТС на рік. Інститут, як суб'єкт підвищення кваліфікації, може запроваджувати власні програми підвищення кваліфікації, які розробляються структурними підрозділами Інституту і затверджуються рішенням Вченої ради Інституту.

4.3. Участь у програмах академічної мобільності, наукове стажування, самоосвіта, здобуття наукового ступеня зараховуються як підвищення кваліфікації.

Зокрема:

- участь у програмах академічної мобільності, тобто перебування певний період часу в іншому освітньому або науковому закладі (як в Україні, так і за її межами) з метою навчання або викладання зараховується в межах визнаних результатів навчання, але не більше 30 годин або 1 кредиту ЄКТС на рік;

- наукове стажування, один тиждень якого зараховується в обсязі 30 годин або 1 кредиту ЄКТС; наукове стажування працівників Інституту відбувається на підставі «Положення про наукове стажування та академічну мобільність наукових працівників Інституту мікробіології і вірусології ім. Д.К. Заболотного НАН України»;

- підвищення кваліфікації шляхом інформальної освіти (самоосвіти) зараховується в обсязі не більше 30 годин або 1 кредиту ЄКТС на рік. При цьому замість документа про підвищення кваліфікації надається звіт або творча робота (це може бути або рукопис монографії, підручника, посібника, словника тощо), електронний освітній ресурс, розміщений на веб-сайті Інституту. Стаття у рейтинговому журналі зараховується в обсязі 0,5 кредиту ЄКТС; монографія, підручник/посібник, словник – 0,8 кредиту ЄКТС; методичні рекомендації – 0,3 кредити ЄКТС; розробка нового начального курсу – 0,8 кредитів ЄКТС; оновлення вже існуючого курсу – 0,1 кредит ЄКТС.

- здобуття наукового ступеня доктора наук, присвоєння вченого звання зараховується в обсязі освітньої-складової освітньо-наукової програми доктора філософії за тією ж спеціальністю, але не менше 6 кредитів ЄКТС;

- підвищення кваліфікації (стажування) безпосередньо в Інституті (за виключенням структурного підрозділу, в якому працює науково-педагогічний працівник, тобто безпосереднього місця роботи). Стажування здійснюється за індивідуальною програмою, яка повинна містити інформацію щодо обсягу (тривалості) програми та очікуваних результатів навчання, а також іншу інформацію за потреби. Керівником стажування призначається науковий працівник, який працює за основним місцем роботи, має науковий ступінь та/або вчене звання і не менше десяти років досвіду роботи на посадах науково-педагогічних чи наукових працівників. Один день стажування оцінюється у 6 годин або 0,3 кредиту ЄКТС;

- участь у наукових (науково-практичних) конференціях, з'їздах, симпозіумах з розрахунку не більше 3-х годин (0,1 кредиту ЄКТС) на день, але загалом не більше 30 годин (1 кредиту ЄКТС) на рік.

5. Організація підвищення кваліфікації.

5.1. Обов'язковою складовою організації підвищення кваліфікації є складання плану підвищення кваліфікації. План підвищення кваліфікації формується на відповідний календарний рік на основі пропозицій, наданих науково-педагогічними працівниками. Пропозиції повинні містити інформацію про орієнтовні строки підвищення кваліфікації, програми та її обсяг, суб'єкта підвищення кваліфікації тощо.

5.2. План підвищення кваліфікації Інституту включає: список працівників Інституту, задіяних у навчальному процесі, напрями підвищення кваліфікації, форми і види підвищення кваліфікації, орієнтовні строки тощо. Протягом року до плану можуть вноситись певні корективи за потребою. План підвищення кваліфікації оприлюднюється на веб-сайті Інституту.

5.3. Результати підвищення кваліфікації у суб'єктів підвищення кваліфікації, що мають ліцензію на підвищення кваліфікації або провадять освітню діяльність за акредитованою освітньою програмою, не потребують окремого визнання чи підтвердження. Не потребує окремого підтвердження підвищення кваліфікації працівником в іншому структурному підрозділі Інституту.

5.4. Науково-педагогічний працівник після завершення підвищення кваліфікації подає до Вченої ради Інституту клопотання про визнання результатів підвищення кваліфікації та документ про підвищення кваліфікації (у разі підвищення кваліфікації шляхом самоосвіти – відповідний звіт, рукопис монографії, підручника, посібника тощо). Розгляд питань щодо визнання результатів підвищення кваліфікації може здійснюватися на засіданнях наукових відділів, на яких заслуховують працівника щодо виконання програми підвищення кваліфікації і отриманих результатів. За результатами розгляду Вчена рада Інституту приймає рішення про визнання чи невизнання результатів підвищення кваліфікації.

5.5. Результати виконання плану підвищення кваліфікації працівників Інституту, задіяних у навчальному процесі, розглядаються та затверджуються на засіданні Вченої ради Інституту та оприлюднюються на веб-сайті Інституту.

6. Прикінцеві положення

6.1. Дане положення розглядається Вченою радою Інституту і затверджується директором Інституту.

6.2. Контроль за виконанням положення здійснює вчений секретар Інституту, заступники директора Інституту з наукової роботи, гаранті освітніх програм.

6.3. Зміни та доповнення до Положення вносяться на підставі рішень Вченої ради Інституту та за наказом директора.